

ბონ მარშალი**

გმადლობთ, დეკანო რეველი, გულთბილი შესავლისთვის. დიდი სიამოვნებაა აქ ყოფნა. მომავალი წლის იანვარში შეერთებული შტატების უმაღლესი სასამართლოს თავმჯდომარედ ჯონ მარშალის დანიშვნიდან ორასი წელი შესრულდება. სრულიად დარწმუნებული ვარ, რომ მარშალი ჯორჯ ვაშინგტონთან, ალექსანდრე ჰამილტონთან, ჯეიმს მედისონთან და თომას ჯეფერსონთან ერთად იმსახურებს აღიარებას, როგორც ამ ქვეყნის ერთ-ერთი „დამფუძნებელი მამა“. მართალია, მისი სახელი ისე არაა ცნობილი, როგორც ვაშინგტონის, ჰამილტონის ან ჯეფერსონისა, მაგრამ შეიძლება მოვიტანოთ ძლიერი არგუმენტები ვარაუდისთვის, რომ მისი წვლილი ჩვენი მმართველობის სისტემაში თითოეული მათგანის წვლილს უტოლდება. ამ საღამოს ამის გაკეთებას ვეცდები.

ამ დამფუძნებელთაგან ვაშინგტონს ჰქონდა სამხედრო მეთაურის გამოცდილება და პატიოსანი ადამიანის რეპუტაცია, რაც აუცილებელი იყო ჩვენი პირველი პრეზიდენტისათვის. ჯეფერსონი იყო ფილოსოფოსი, რომელიც ისახავდა მაღალ პოლიტიკურ იდეალებს, რითაც შეეძლო საზოგადოებრივი წარმოდგენების დაპყრობა. ჰამილტონი იყო პრაგმატულად მოაზროვნე ფინანსების მცოდნე, რომლის მწარმოებელი სახელმწიფოს ეკონომიკური მომავლის შესახებ ხედვა უფრო მართებული აღმოჩნდა, ვიდრე ჯეფერსონის გაიდებული ფერმერ-მინათმფლობელთა და ხელოსანთა სახელმწიფო.

* სულხან-საბა ორბელიანის უნივერსიტეტის სამართლის ფაკულტეტის დეკანი, პროფესორი.

** თარგმნილია შემდეგი გამოცემიდან: Rehnquist W.H., John Marshall, William and Mary Law Review, 2002, 43(4).

მარშალმა კონსტიტუციიდან, დოკუმენტიდან, რომლის ავტორიც ძირითადად ჯეიმს მედისონი იყო, გამოიყვანა საგზაო რუკა, თუ როგორ უნდა იქნეს გამოყენებული პრაქტიკაში მისი კონტროლისა და განონასწორების სისტემა.

დღეს ფედერალური სასამართლო ხელისუფლება, უმაღლესი სასამართლოს მეთაურობით, არის ფედერალური ხელისუფლების თანასწორი შტო კონგრესთან და აღმასრულებელ ხელისუფლებასთან ერთად. მაგრამ ახალი რესპუბლიკის პირველ ათწლეულში – 1790-დან 1800-მდე – ის იყო უმცროსი პარტნიორი. სასამართლოს დღევანდელი სტატუსი დიდწილად ჯონ მარშალის დამსახურებაა, რომელიც 1801-1835 წლებში, ოცდათხუთმეტი წლის განმავლობაში, უმაღლესი სასამართლოს თავმჯდომარის თანამდებობას იკავებდა.

ახალი რესპუბლიკის პირველ ათწლეულში უმაღლესმა სასამართლომ ძალიან ნელა დაიწყო. ამ ათი წლის განმავლობაში მან სულ სამოც საქმეზე მიიღო გადაწყვეტილება – ყოველწლიურად სამოცი გადაწყვეტილება კი არა, არამედ ექვსი საქმე ყოველწლიურად, რადგან ბევრი საქმე არ იყო. მოსამართლეები ქვეყნის დედაქალაქში მხოლოდ რამდენიმე კვირით იკრიბებოდნენ. დანარჩენ დროს ისინი მიემგზავრებოდნენ თავიანთ შესაბამის ოლქებში – პორტსმუთიდან, ნიუ ჰემპშირის შტატი, სავანამდე, ჯორჯიის შტატი, და მონაწილეობდნენ სასამართლო სხდომებში, როგორც პირველი ინსტანციის მოსამართლეები.

ჯონ ჯეი, უმაღლესი სასამართლოს პირველი თავმჯდომარე, ჯორჯ ვაშინგტონმა დანიშნა 1789 წელს. ჯეი იყო საკმაოდ ელეგანტური ნიუ-იორკელი. უმაღლესი სასამართლოს ორ საკონფერენციო დარბაზში არის ამ სასამართლოს ყველა ადრეული თავმჯდომარის პორტრეტი და მხოლოდ ჯეი არის გამოსახული წითელ მოსასხამში. მას ნიუ-იორკის შტატის მთავრობაში მნიშვნელოვანი თანამდებობები ეკავა და იყო ნახევრად ინგლისელი და ნახევრად ჰოლანდიელი – ზუსტად ის სწორი კომბინაცია პოლიტიკური წარმატებისთვის იმ პერიოდის ნიუ-იორკში.

1794 წელს ვაშინგტონმა გადაწყვიტა, რომ მას სჭირდებოდა სპეციალური ელჩი წმ. იაკობის ეკლესიაში წარსაგზავნად, რათა მონაწილეობა მიეღო მოლაპარაკებებში დიდ ბრიტანეთთან სადავო საკითხებზე, რომლებიც წარმოიშვა პარიზის შეთანხმების შედეგად, რითაც დასრულდა რევოლუციური ომი. მან შეარჩია ჯონ ჯეი და ჯეი ინგლისში გაემგზავრა 1794 წლის გაზაფხულზე და არ დაბრუნებულა 1795 წლის ზაფხულამდე. არ არსებობს არც ერთი მინიშნება იმაზე, რომ ამ პერიოდის განმავლობაში უმაღლესი სასამართლო მის დანაკლისს ძალიან განიცდიდა. როდესაც დაბრუნდა, შეიტყო, რომ ის დაუსწრებლად ნიუ-იორკის გუბერნატორად აირჩიეს. შეგიძლიათ ასეთი რამის წარმოდგენა დღეს? ჯეი გადადგა სასამართლოს თავმჯდომარეობიდან, რათა დაეკავებინა, თავისი აზრით, უფრო მნიშვნელოვანი თანამდებობა – ნიუ-იორკის გუბერნატორობა.

სასამართლოს შემდეგი თავმჯდომარე, რომელიც რეალურად საქმიანობდა, იყო ოლივერ ელსუორთი კონექტიკუტიდან. მანამდე იგი იყო საკონსტიტუციო კონვენტის დელეგატი და პირველ კონგრესში ხელმძღვანელობდა წარმომადგენელთა პალატის სასამართლო კომიტეტს. მაგრამ ელსუორთი, ასევე, შერჩეულ იქნა სპეციალური ელჩის მისიისთვის – ამჯერად საფრანგეთში – პრეზიდენტ ჯონ ადამსის მიერ, რომელმაც ჯორჯ ვაშინგტონი შეცვალა. ელსუორთმა საფრანგეთი დატოვა 1799 წლის შემოდგომაზე, თუმცა იქ ყოფნისას დასწრულა. მან პრეზიდენტ ჯონ ადამსს გადადგომის შესახებ მიმართა 1800 წლის დეკემბერში. თუმცა თომას ჯეფერსონმა 1800 წლის საპრეზიდენტო არჩევნებში დაამარცხა ჯონ ადამსი. ადამსი დარჩა „მიღევად“ პრეზიდენტად 1801 წლის მარტამდე. 1801 წლის იანვარში მან უმაღლესი სასამართლოს თავმჯდომარის პოსტზე ოლივერ ელსუორთის მემკვიდრედ ჯონ მარშალი დანიშნა.

იმ დროისათვის უმაღლესი სასამართლოს დაბალი მდგომარეობის საილუსტრაციოდ უნდა აღინიშნოს, რომ ფედერალური ხელისუფლება ფილადელფიიდან, რომელიც მანამდე ათი წელი დედაქალაქი იყო, ახალ დედაქალაქ ვაშინგტონში, კოლუმბიის ოლქი, გადასვლის პროცესში იყო. თეთრი სახლი, მაშინ პრეზიდენტის სა-

ხლად წოდებული, დასრულებული იყო და ჯონ ადამსი გახლდათ პირველი პრეზიდენტი, რომელმაც ის დაიკავა. კაპიტოლიუმის შენობა აშენებული იყო კაპიტოლიუმის ბორცვზე და მზად იყო კონგრესისათვის, თუმცა ახლოსაც არ იყო იმ შენობასთან, რომელსაც დღეს კაპიტოლიუმის სახელით ვიცნობთ. მაგრამ არანაირი პირობა შექმნილა უმაღლესი სასამართლოს განსათავსებლად. საბოლოოდ, ბოლო წუთს, მესამე შტოსთვის გამოინახა ოთახი კაპიტოლიუმის სარდაფში და ამ საკმაოდ არასახარბიელო გარემოში ის რვა წელს დაჰყოფს.

ჯონ მარშალი დაიბადა ვირჯინიის ბლუ რიჯის მთისწინეთში, დღევანდელი ვაშინგტონიდან თხუთმეტი მილით დასავლეთით. მას ძალიან მწირი ფორმალური განათლება ჰქონდა. მაგრამ როდესაც ოცდახუთი წლის შესრულდა, რევოლუციური ომის დროს მსახურობდა კაპიტნად და მეთაურობდა საარტილერიო სახაზო ასეულს ბრენდივიენისა და მონმუთის ბრძოლებში. მან ასევე საშინელი ზამთარი გადაიტანა ველი ფორჯში ჯორჯ ვაშინგტონთან და დანარჩენ კონტინენტურ ჯარებთან ერთად. ამ გამოცდილებამ უკარნახა, ეთქვა, რომ ის „ამერიკას უყურებდა, როგორც თავის ქვეყანას, ხოლო კონგრესს – როგორც თავის ხელისუფლებას“.¹ რა თქმა უნდა, დღეს ეს უჩვეულო გრძნობა არაა, თუმცა სრულიად უჩვეულო გრძნობა იყო იმ დროინდელი ვირჯინიელისთვის.

სამსახურიდან გადადგომის შემდეგ მარშალი მცირე ხნის განმავლობაში სწავლობდა სამართალს, ესწრებოდა რა ჯორჯ უიზის ლექციებს აქ, უილიამსბურგში და მიღებულ იქნა ვირჯინიის ადვოკატთა კოლეგიაში. ვირჯინიიდან ის კონგრესის წევრად იქნა არჩეული და უმაღლესი სასამართლოს თავმჯდომარის თანამდებობაზე დანიშვნის მომენტისთვის ადამსის ადმინისტრაციაში იგი სახელმწიფო მდივნის პოსტს იკავებდა. მას პოლიტიკოსად უფრო იცნობდნენ, ვიდრე სამართალმცოდნედ.

¹ Charles F. Hobson, *The Great Chief Justice: John Marshall and The Rule Of Law* 20 (1996) (Quoting John Marshall, *an Autobiographical Sketch* by John Marshall 9-10 (John Stokes Adams Ed., 1937)).

მთავარი, თუმცა არა ერთადერთი, რითაც მარშალი ცნობილი გახდა, არის სასამართლოს შეფასების ავტორობა ცნობილ საქმეზე – „მარბერი მედისონის წინააღმდეგ“.² საქმე დაიწყო იმით, რომ უილიამ მარბერიმ, რომელიც დანიშნული და დამტკიცებული იყო მომრიგებელ მოსამართლედ კოლუმბიის ოლქში, სარჩელი აღძრა ჯეიმს მედისონის წინააღმდეგ, რომელიც თომას ჯეფერსონმა თავის სახელმწიფო მდივნად დანიშნა. თუმცა მარბერი წარდგენილი და დამტკიცებული იყო, ადმინისტრაციის ცვლილებისას მისი რწმუნებულება არ გაიცა და მედისონმა მის გაცემაზე უარი განაცხადა.³

მარბერი ამტკიცებდა, რომ მას შემდეგ, რაც ის წარადგინა პრეზიდენტმა და დაამტკიცა სენატმა, მისი რწმუნებულების გაცემა უბრალო ადმინისტრაციული ამოცანა იყო სახელმწიფო მდივნისთვის, რომელსაც მისი გაცემის გარდა, სხვა არჩევანი არ ჰქონდა. მან თავდაპირველი სარჩელი უმაღლეს სასამართლოში შეიტანა და ეყრდნობოდა „სასამართლოს შესახებ“ 1789 წლის კანონს, რომელიც ნათქვამი იყო, რომ საჭიროების შემთხვევაში უმაღლეს სასამართლოს შეეძლო ნებისმიერი ფედერალური თანამდებობის პირისათვის გაეცა მანდამუსები. მარბერი ამტკიცებდა, რომ ჯეიმს მედისონი იყო სახელმწიფო თანამდებობის პირი, რასაც არავინ უარყოფდა და რომ მის შემთხვევაში სრულიად გამართლებული იქნებოდა სასამართლო ბრძანება – მანდამუსი, რომელიც სახელმწიფო თანამდებობის პირებისგან მოითხოვდა მათი მოვალეობის შესრულებას.

მარშალისეული სასამართლო მოსაზრება დაყოფილია რამდენიმე ნაწილად. პირველად ის ეხება საკითხს, აქვს თუ არა სენატის მიერ დასახელებულ და დამტკიცებულ ადამიანს უფლება, ასე ვთქვათ, ზედმეტი სირთულეების გარეშე მიიღოს თავისი რწმუნებულება.⁴ ის

² 5 U.S. (1 Cranch) 137 (1803).

³ *Id.* at 138. მარბერი დანიშნა უკვე მიმავალმა ჯონ ადამსმა. რესპუბლიკელი ჯეფერსონის ადმინისტრაციას სურდა ნებისმიერ შესაძლო სამთავრობო პოზიციაზე რესპუბლიკელების დანიშვნით, მარბერის თანამდებობის ჩათვლით, შეესუსტებინა ფედერალისტების გავლენა. სრულად იხ., 1 Charles Warren, *The Supreme Court in United States History 185-209* (1923) (detailing the Federalist- Republican transition).

⁴ *Marbury*, 5 U.S. at 155-62.

საკმაოდ გონივრულად ასკვნის, რომ მარბერის აქვს რწმუნებულების მიღების უფლება და აგრძელებს, რომ თუ მარბერის აქვს ასეთი უფლება, მაშინ, რა თქმა უნდა, კანონმა ის უნდა უზრუნველყოს სამართლებრივი დაცვის საშუალებით.⁵ და როგორც მარშალი განმარტავს, ასეთი საშუალება არის სასამართლო ბრძანება, რომელიც სწორედ ამ მიზნისთვის არსებობს.⁶

მაგრამ ახლა იწყება ბურთის ფარული თამაში. მარშალი თავის მოსაზრებაში სვამს მომდევნო კითხვას, – არის თუ არა მართებული ამ შემთხვევაში უმაღლესმა სასამართლომ გასცეს სასამართლო ბრძანება. ის ეთანხმება მარბერის, რომ „სასამართლოს შესახებ“ 1789 წლის კანონი უმაღლეს სასამართლოს უფლებას ანიჭებს მოცემულ შემთხვევაში გასცეს სასამართლო ბრძანება.⁷ მაგრამ მოიცადეთ ერთი წუთით, ამბობს ის, ნახეთ კონსტიტუციის III მუხლი. მასში ნათქვამია, რომ უმაღლესი სასამართლოს პირველადი იურისდიქცია, ანუ საქმეები, რომლებიც შესაძლოა სხვა სასამართლოში მიმართვის გარეშე უმაღლესმა სასამართლომ პირველი ინსტანციით განიხილოს, შემოიფარგლება სარჩელებით შტატებს შორის და ისეთი სარჩელებით, რომელშიც მონაწილეობენ ელჩები და უცხო ქვეყნის მინისტრები. ცხადია, ეს სარჩელი არ ხვდება კონსტიტუციის III მუხლით გათვალისწინებულ პირველად იურისდიქციაში.⁸

ამგვარად, აგრძელებს მარშალი, გვაქვს კონგრესის აქტი, რომელიც უმაღლეს სასამართლოს კონკრეტული მოქმედების განხორციელების უფლებას ანიჭებს და კონსტიტუცია, რომელიც სასამართლოს უკრძალავს ამას. რა უნდა ქნას სასამართლომ ჩვენნაირ სამართლის სისტემაში? მარშალი ამბობს, რომ ბრიტანული პარლამენტისგან განსხვავებით, რომელიც უმაღლესია, ფედერალური ხელისუფლების არცერთი შტო – იქნება ეს საკანონმდებლო, აღმასრულებელი თუ სასამართლო – არ არის უმაღლესი. უმაღლესი არის კონსტიტუცია, რადგან მიღებულ იქნა ხალხის მიერ სხვადასხვა

⁵ Id. at 168.

⁶ Id. at 172-73.

⁷ Id. at 173.

⁸ Id. at 175-76.

შტატში და იგი ახდენს კონკრეტული უფლებამოსილებების დელეგირებას თითოეულ შტოზე. თუ ამ შტოთაგან რომელიმეს შეეძლება დაუსჯელად გადაამეტოს მისთვის მინიჭებულ უფლებამოსილებას, მაშინ დაწერილი კონსტიტუციის მთელი იდეა უაზროა. ამგვარად, კონსტიტუციამ უნდა დაძლიოს კონგრესის აქტი, რომელიც კონსტიტუციას ეწინააღმდეგება.⁹

მაგრამ ვის ეკუთვნის საბოლოო სიტყვა, თუ რას გულისხმობს კონსტიტუცია ასეთ სიტუაციაში? მარშალი ამბობს, რომ კონსტიტუცია არის შეთანხმება რამდენიმე შტატსა და მასში მცხოვრებ მოსახლეობას შორის და სასამართლოებს ყოველთვის აქვთ საბოლოო სიტყვის უფლება დაწერილი შეთანხმების დებულებების განმარტებაში. შესაბამისად, ფედერალური სასამართლოები და განსაკუთრებით, უმაღლესი სასამართლო, არიან კონსტიტუციის აზრის მთავარი არბიტრები.

გადაწყვეტილება საქმეზე – „მარბერი მედისონის წინააღმდეგ“ სახელმწიფოებრივი აზროვნების დიდებული მაგალითია. სასამართლო ამბობს, რომ მარბერის აქვს რწმუნებულების მიღების უფლება და მედისონი არასწორია, როცა არ გასცემს მას. ის ფიქრობს, რომ ეს გარკვეული ადმინისტრაციული სახის ვალდებულებაა ისეთი თანამდებობის პირისთვის, როგორიც მედისონია და რისი შესრულების უზრუნველყოფაც შესაძლებელია სასამართლო ბრძანებით. მაგრამ დასკვნაში ნათქვამია, რომ მსგავს საქმეში უმაღლესი სასამართლოსათვის სასამართლო ბრძანების გაცემის უფლების მინიჭებით კონგრესმა დაარღვია უმაღლესი სასამართლოს იურისდიქციის მთავარი დებულება, რომელიც კონსტიტუციის III მუხლშია მოცემული.

მედისონი და ჯეფერსონი ზეპირად დასჯილები არიან, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ უმაღლეს სასამართლოს არაფრის გაკეთება არ შეუძლია, რადგან კონგრესი ეცადა უმაღლესი სასამართლოსთვის მიენიჭებინა იმაზე მეტი უფლებამოსილება, რასაც კონსტიტუცია უშვებს. სასამართლო ზედამხედველობის დოქტრინა – ფედერალური სასამართლოების უფლებამოსილება, საკანონმდებლო

⁹ Id. at 176-77.

აქტები გამოაცხადონ არაკონსტიტუციურად, – დადგენილია, მაგრამ ისეთი თვითუარყოფის გზით, რომ სასამართლოს უფლება-მოსილება იკვეცება.

ოცდაათობმეტი წლის განმავლობაში სასამართლოს თავმჯდომარეობის პერიოდში მარშალმა დაწერა სასამართლოს მნიშვნელოვან გადაწყვეტილებათა უმრავლესობა. 1824 წელს გადაწყვეტილ საქმეში „გიბონსი ოგდენის წინააღმდეგ“, ¹⁰ მან დაწერა გადაწყვეტილება, რომელშიც ფართოდ განმარტა კონგრესის უფლებამოსილება შტატებს შორის ვაჭრობის მონესრიგებასთან დაკავშირებით, რასაც კონსტიტუციის I მუხლი შეიცავს. ¹¹ დართმუთის კოლეჯის საქმეში ¹² მან მოგვცა ფართო განმარტება შტატის მიერ საკონტრაქტო ვალდებულების დარღვევის კონსტიტუციური აკრძალვის შესახებ. ¹³ შესაძლებელია მარშალის მიერ დაწერილი სხვა რამდენიმე თითქმის არანაკლებ მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილების დასახელება. საკმარისია ითქვას, რომ 1835 წელს ჯონ მარშალის გარდაცვალების დროისათვის უმაღლესი სასამართლო ფედერალური ხელისუფლების თანასწორი პარტნიორი იყო. შესაძლებელია იმ ფაქტის სიმბოლიზება, რომ როდესაც ფილადელფიაში თავისუფლების ზარმა და-რეკა, რათა ემცნო მისი გარდაცვალება, იგი გაიბზარა.

რა იყო ჯონ მარშალის წარმატების საიდუმლო? იგი არ მონაწილეობდა „შექმნაში“; ის არ იყო პირველი თავმჯდომარე, არამედ მხოლოდ მეოთხე. ჯონ ჯეი და ოლივერ ელსუორთი თავიანთი დროის სტანდარტით მცოდნე იურისტები იყვნენ, მაგრამ არც ერთმა თვანს არ ჰქონდა საკონსტიტუციო ხელისუფლების ისეთი ხედვა, როგორც მარშალს.

მარშალი, რა თქმა უნდა, იმაზე მეტად არ იყო „კანონში გათვითცნობიერებული“, ვიდრე მისი კოლეგები სასამართლოში – სავარაუდოდ, რამდენიმე მათგანი მასზე უფრო განათლებულადაც კი ჩაითვლებოდა. მარშალი თავისი მოსაზრებების საწინააღმდეგო „ქარსაც“

¹⁰ 22 U.S. (9 Wheat.) 1 (1824).

¹¹ Id.

¹² Dartmouth Coll. v. Woodward, 17 U.S. (4 Wheat.) 518 (1819).

¹³ Id.

შეეჩება სასამართლოს თავმჯდომარეობის პირველი ოცდაოთხი წლის განმავლობაში: ამ პერიოდის მანძილზე ხელისუფლებაში იყვნენ „ვირჯინიის დინასტიის“ პრეზიდენტები – თომას ჯეფერსონი, ჯეიმს მედისონი და ჯეიმს მონრო. ამ პრეზიდენტებს ფედერალური და შტატის ხელისუფლებებს შორის ურთიერთობებზე მარშალისაგან სრულიად განსხვავებული ხედვა ჰქონდათ. მაგრამ მათი დანიშნული მოსამართლეები ბოლოს მაინც მარშალის მხარეს იხრებოდნენ და არ გამოხატავდნენ ვირჯინიის დინასტიის შეხედულებებს. რა თქმა უნდა, ამ კატეგორიაში უპირველესი ექსპონატი არის ჯოზეფ სთორი მასაჩუსეტსიდან, რომელიც ჯეიმს მედისონმა 1811 წელს დანიშნა, მაგრამ სასამართლოში ყოფნის პერიოდში მარშალის დასაყრდენი გახდა, რაც 1845 წლამდე გაგრძელდა.

ვფიქრობ, მარშალის წარმატება რამდენიმე მიზეზმა განაპირობა. მას ჰქონდა ბრწყინვალე უნარი, ემსჯელა ზოგადი პრინციპებიდან, ისეთებიდან, რომლებიც მოცემულია კონსტიტუციაში, და მისულიყო ამ პრინციპებზე დაფუძნებულ დასკვნებამდე. მაშინ, როდესაც სამართლებრივი ლიტერატურა იყო ბუნდოვანი და ტექნიკური ჟარგონებით გაჟღენთილი, მან შეძლო მკაფიოდ და დამაჯერებლად წერა.

მაგრამ, რაც არანაკლებ მნიშვნელოვანია, ვფიქრობ, სავარაუდოდ, მარშალი კომუნიკაბელური ადამიანი იყო და ძალიან მოსწონდათ მათ, ვის წრეშიც ტრიალებდა. სავარაუდოდ, ჯარში მსახურებამ იგი უფრო მიმზიდველ პიროვნებად ჩამოაყალიბა, ვიდრე ის, ვინც მთელი თავისი კარიერის მანძილზე ვინდიკაციურ სარჩელებს ადგენდა. ცნობილი ისტორია ნვეულებაზე, როდესაც მოსამართლეები ვაშინგტონში იყვნენ, შესაძლოა ამ მომენტის ილუსტრაციაა. ყველა მოსამართლე გაჩერდა ერთ პანსიონში და ვაშინგტონში ყოფნის რამდენიმე კვირის მანძილზე ერთად სადილობდნენ. თუ იწვიმებდა, ისინი სადილობისას დაღევედნენ ერთ ჭიქა ლვინოს. ისინი მოუთმენლად ელოდნენ ამ რიტუალს და ერთხელ გამოხატეს სინანული იმის გამო, რომ გარეთ ნათელი და მზიანი ამინდი იდგა. მაგრამ მარშალმა განაცხადა – „ჩვენი იურისდიქცია ვრცელდება ისეთ ვრცელ ტერი-

ტორიაზე, რომ, სავარაუდოდ, სადღაც მაინც იწვიმებდა“, და მას შემდეგ სადილობისას ყოველ დღე სვამდნენ ჭიქა ღვინოს.¹⁴

ზოგჯერ შეიძლება მოვისმინოთ გამოთქმა, რომ დაწესებულება – ეს არის პიროვნების ჩრდილის გაგრძელება. ალბათ, სარისკო იქნება ვივარაუდოთ, რომ ნებისმიერი დაწესებულება, რომელიც, შეერთებული შტატების უმაღლესი სასამართლოს მსგავსად, ორას ათ წელს ითვლის, შეიძლებოდა ერთი რომელიმე ადამიანის აჩრდილი ყოფილიყო; მაგრამ უდავოა, არსებობს მხოლოდ ერთი პიროვნება, რომელსაც შეეძლო ამაზე პრეტენზია ჰქონოდა და ეს პიროვნება არის ჯონ მარშალი. ჯონ ადამსმა პრეზიდენტის პოსტიდან წასვლის შემდეგ თქვა, რომ „შეერთებული შტატების ხალხისადმი მისი საჩუქარი ჯონ მარშალის სახით იყო ყველაზე საამაყო ნაბიჯი მის ცხოვრებაში“. რა დიდებული საჩუქარია.

¹⁴ HOBSON, *supra* note 1, at 15 (quoting JOSLAH QUINCY, *FIGURES OF THE PAST FROM THE LEAVES OF OLD JOURNALS* 37 (1888)).